

hvorfra han havde dette Tal, og det viste sig, at det var fra Vurderingsforretningerne, hvor Antallet var gaaet ned med 2 000, og det ærede Medlem saa lagde 1 000 til, som han fra anden Side vidste var oprettet, og som ogsaa burde findes der, saaledes at der altsaa havde fundet Nedlægning Sted af 3 000 — saa vil jeg deroverfor sige til det ærede Medlem, at Statistik er jo noget vanskeligt noget, som man skal omgaas med Forsigtighed: Hvis jeg f. Eks. tager Statistisk Aarbog og ser efter, hvor mange Landbrugshuse der efter Ejendoms-skyldvurderingerne fandtes i 1916, vil jeg finde, at der var 106 000 Landbrugshuse — altsaa Landejendomme under 1 Td. Hartkorn, men over 1 Td. Land —, men i 1920 var der 109 000, og hvis jeg saa vil bruge Statistikken paa samme Maade som det ærede Medlem, vilde jeg sige: Altsaa er der Fremgang i Landbrugshusenes Antal fra 1916 til 1920 paa 3 000. Nu ved jeg meget vel, det var der ikke, for der blev i Aarene 1916—17—18—19—20 saa at sige slet ingen nye Brug oprettet, og der blev i hvert Tilfælde indtil 1918 nedlagt mange, og der er ogsaa nok — det betvivler jeg ikke — enkelte, der er nedlagt efter 1918. Naar jeg nu staar med disse Tal, ønsker jeg ikke at slynge dem ud som Bevis paa, at der er oprettet 3 000 Landbrugshuse i den Tid, for jeg ved, jeg er i alt Fald temmelig sikker paa, at det er der ikke, det ser blot saaledes ud, fordi det Grundlag, der bygges paa, er forkert. Det beror blot paa, at der er vurderet paa forskellig Maade, at der er forskellige Arealer lagt sammen ved disse Ejendoms-skyldansættelser; men saa kan man slet ikke bruge det Materiale. Det er anden Gang, det ærede Medlem under denne Debat bruger et Materiale saaledes, som det slet ikke kan bruges, og opfører en Bygning, som det Materiale slet ikke kan bære.

Til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen vil jeg gerne sige, at det forekommer mig ejendommeligt, at han advarer mod Kreditgivning samtidig med, at vi her staar og behandler to Lovforslag, der er udprægede Kreditlove, og som yder Kredit i en Udstrækning, som ingen private Institutioner giver. Der er ingen Kreditforening, ingen Sparekasse, der gaar til at laane $\frac{9}{10}$ af Værdien, det gør vi her, og efter den Lov, som det ærede Medlem alene har administreret, Loven af 4. Oktober 1919, ydes der ikke blot en Kredit i samme Udstrækning, men ogsaa en rentefri Kredit for en Del af Beløbets Vedkommende. Det ærede Medlem synes altsaa at have den Opfattelse, at naar det er Staten, der yder Kredit, er det noget

helt andet, end naar det er en Kreditforening eller en privat Institution. Den Opfattelse kan jeg ikke give det ærede Medlem Medhold i.

Jeg skal med Hensyn til Bykommuner-nes Benyttelse af den Jord, de ejer, afholde mig fra at komme ind paa Spørgsmaalet her, men jeg skal ikke have noget imod at drøfte det i Udvalget. Jeg mener, det kan være indviklet nok med de to forskellige Ejendomsformer, vi nu har; skal vi nu ogsaa have Bykommunerne til at optræde som Ejere af Jord, der udgives i offentligt Fæste, bliver det endnu mere indviklet, og jeg ser ikke Nytten af, at en saadan Bestemmelse gennemføres. Jeg ved ikke, hvorfor vore Bykommuner pludselig skulde optræde som Godsejere. Har de mere Jord, end de har Brug for, kan de sælge den, de kan nok finde Købere til den, og har de Brug for Jorden, ser jeg ikke, hvorfor vi skulde have dem til at drive offentlig Fæstevirksomhed ved Oprettelse af mindre Landbrug.

Til det ærede Medlem Hr. Bording vil jeg sige, at det har ikke i mindste Maade været mit Ønske at være overlegen overfor det ærede Medlem. Hvad jeg sagde til det ærede Medlem i Gaar, var dette, at jeg troede nok, han var saa langt inde i de socialdemokratiske Anskuelser med Hensyn til Ekspropriationens Nødvendighed og Fæsteformens Fortræffelighed, at der skulde meget til, at han vilde erkende, at det var forkert. Deri skulde ikke ligge, at han personlig var særlig tungnem. Det anser jeg ikke det ærede Medlem for at være, men jeg tror, han er saa dybt hildet i disse Vrangforestillinger, at Livet maaske nok skal tage særlig haardt paa ham, inden han kommer sig af disse Vildfarelser. Men at han vil komme sig deraf en Gang, hvis han faar Lov til at prøve sin Teori, tvivler jeg aldeles ikke paa. Saa spurgte det ærede Medlem mig, hvorledes jeg vilde skaffe Tillægsjord til alle de Huse, der nu er under den Størrelse, som man maa anse for ønskelig, hvis de skal være selvstændige Landbrugs-ejendomme. Jeg har ikke sagt, at det er en absolut Nødvendighed, det er noget, som det ærede Medlem har opfundet. Her er Tale om en Mængde Huse, der har stor Have, Arbejderhuse, som har faaet tillagt 1 eller 2 Tønder Land, og i mange Tilfælde kan det være ønskeligt at have en praktisk Vej for Oprettelse af nye Brug, men i andre Tilfælde er det slet ikke ønskeligt, men det vilde være heldigere at købe en større Gaard til Udstyknings, saa man ad den Vej kunde opnaa nye selvstændige Brug.

Men jeg tror i øvrigt, at den Vej, som